FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

fremsat den 1. juni 1995 *

1. Med denne præjudicielle forelæggelse har Consiglio di Stato anmodet Domstolen om at fortolke nærmere angivne artikler i Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker [1] og i Rådets forordning (EØF) nr. 193/82 af 26. januar 1982 om almindelige regler for overførsel af kvoter i sukkersektoren [2].

2. Med hjemmel i EØF-traktatens artikel 40, stk. 2, andet afsnit, litra c), blev den fælles markedsordning for sukker indført den 1. juli 1968 [3]. På nuværende tidspunkt findes bestemmelserne om den fælles markedsordning i forordning nr. 1785/81. Ordningens formål er »... at sikre roeproducenterne pris- og afsætningsgarantier for de mængder, der svarer til efterspørgslen og Fællesskabets eksportmuligheder for sukker« [4].

3. Den fælles markedsordning er baseret på en kvoteordning, som »... under hensyntagen til overskudsproduktionen dels i Fællesskabet, dels på verdensmarkedet, har ... til formål at begrænse produktionen, således at den i størst muligt omfang svarer til forbruget på hjemmemarkedet, samtidig med at den regionale specialisering fremmes« [5]. De sukkermængder, der skal produceres, tildeles først medlemsstaterne, som derefter fordeler dem mellem de forskellige producenter.

4. I henhold til artikel 24 i forordning nr. 1785/81 sondres der mellem tre slags kvoter, som hver for sig er kendetegnet som følger: »A-kvoten, der udgør forbruget i Fællesskabet, kan frit afsættes på fællesmarkedet til en garanteret interventionspris. B-kvoten er den del af sukkerproduktionen, som overstiger basiskvoten ('A-kvoten'), men ligger inden for den 'maksimalkvote', som fremkommer ved, at A-kvoten berigtiges med en koefficient. B-kvoten kan ligeledes frit afsættes på fællesmarkedet, dog ikke til en garanteret interventionspris, eller den kan eksporteres til tredjelande med eksportstøtte ... Endelig kan C-kvoten, dvs. den del af produktionen, der overstiger 'maksimalkvoten' (A-kvoten + B-kvoten), kun eksporteres til tredjelande uden eksportstøtte« [6].

* Originalsprog: fransk.

1 — EFT L 177, s. 4.

2 — EFT L 21, s. 3.

3 — Ved Rådets forordning nr. 1009/67/EØF af 18.12.1967 (JO 308, s. 1).

4 — Kommissionens beslutning 90/45/EØF af 19.12.1989 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (EFT 1990 L 31, s. 32, punkt 14).

5 — Dom af 22.1.1986, sag 250/84, Eridania m.fl., Sml. s. 117, præmis 19.

6 — Samme doms præmis 8.

5. Medlemsstaterne tildeler hver sukkerproducent, der er etableret på deres område, en A-kvote og en B-kvote for hvert enkelt produktionsår (der begynder den 1.7. og slutter den 30.6. i det følgende år).

6. I henhold til artikel 25 i forordning nr. 1785/81 kan medlemsstaterne *foretage overførsler* af A- og B-kvoter mellem virksomheder »... under hensyntagen til hver af de berørte parters interesser, navnlig sukkerroe- og sukkerrørproducenternes interesser« [7].

7. Denne »udsvingsmargen« [8], der er tillagt medlemsstaterne, skal gøre det muligt »... i givet fald at imødekomme behovene for omstrukturering af sektorerne for roe- og sukkerrørsdyrkning, af sukker- og isoglucosefabrikation, både med hensyn til de eksisterende produktionsenheder og med hensyn til dem, der måtte blive oprettet« [9].

8. Forordningens artikel 25, stk. 2, bestemmer:

»Medlemsstaterne kan nedsætte A-kvoten og B-kvoten for hver sukkerproducerende eller isoglucoseproducerende virksomhed på dennes område med en mængde, som for det i artikel 23, stk. 1, nævnte tidsrum [produktionsårene 1981/1982 — 1985/1986] ikke overstiger 10% af enten den A-kvote eller den B-kvote, som er fastsat for dem i overensstemmelse med artikel 24.

Den i første afsnit nævnte grænse på 10% gælder ikke for Italien ... når overdragelsen af kvoter sker *i forbindelse med projekter for omstrukturering* af sukkerroe- eller rørsukkersektoren eller sukkersektoren i det pågældende område, i den udstrækning det er nødvendigt til gennemførelsen af disse projekter.

...« [10].

9. Endelig bestemmes det i artikel 25, stk. 3, at disse kvoteoverførsler kun kan ske »... til en eller flere andre virksomheder, hvad enten disse allerede måtte have fået tildelt en kvote

7 — Stk. 1.

8 — Udtrykket er anvendt i sjette betragtning til Rådets forordning (EØF) nr. 934/86 af 24.3.1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 87, s. 1).

9 — Fjortende betragtning til forordning nr. 1785/81.

10 — Min fremhævelse.

eller ej, og som er beliggende i samme område ... som de virksomheder, hvis kvoter er blevet nedsat med disse mængder«.

10. Med hensyn til de i artikel 25, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1785/81 omhandlede overførsler af kvoter i Italien »... kan som en sukkerproducerende virksomhed anses en *gruppe* sukkerproducerende *virksomheder*, som er indbyrdes forbundet på teknisk, økonomisk og strukturelt plan, og som er solidarisk ansvarlige for de forpligtelser, der bl.a. over for sukkerroe- og sukkerrørproducenterne påhviler dem i henhold til fællesskabsbestemmelserne« [11].

11. I henhold til samme forordnings artikel 25, stk. 4, skulle ovennævnte bestemmelser vedrørende overførsler af kvoter suppleres af en retsakt fra Rådet, som indeholder de nærmere betingelser for ændring af A- og B-kvoterne i forbindelse med sammenlægning og afhændelse af sukkerproducerende virksomheder og i tilfælde af afhændelse af sukkerfabrikker. Dette er netop formålet med forordning nr. 193/82.

11 — Artikel 9 i forordning nr. 193/82; min fremhævelse.

12. Artikel 2, stk. 1, litra b) og c), i nævnte forordning bestemmer:

»...

b) Ved afhændelse af en sukkerproducerende virksomhed tildeler medlemsstaten med henblik på sukkerproduktion overtagervirksomheden den afhændede virksomheds A-kvote og B-kvote eller foretager, hvis der er tale om flere overtagervirksomheder, en fordeling i henhold til de produktionsmængder, som virksomhederne hver især har overtaget.

c) Ved afhændelse af en sukkerfabrik nedsætter medlemsstaten A-kvoten og B-kvoten for den eller de sukkerproducerende virksomheder, der overtager den pågældende fabrik, med den afståede mængde, i forhold til de overtagne produktionsmængder.«

13. Den udsvingsmargen, medlemsstaterne er tillagt i henhold til artikel 25 i forordning nr. 1785/81, kan således i visse tilfælde, nemlig i forbindelse med omstruktureringsprojekter, være ubegrænset, mens ændringen af kvoter i tilfælde af sammenlægning og afhændelse, jf. forordning nr. 193/82, ikke er

overladt til medlemsstaternes skøn, idet de skal anvende en streng pro rata-regel.

14. Forholdet mellem disse to årsager til ændringer har været en kilde til problemer i forbindelse med betydelige omstruktureringsforanstaltninger i sukkerproduktionssektoren i Italien.

15. Selskaberne Cavarzere Produzioni Industriali SpA (herefter benævnt »Cavarzere«), Saccarifera del Rendina SpA (herefter benævnt »Saccarifera«) og Italiana per la Industria degli Zuccheri (herefter benævnt »SIZ«) udgør koncernen Gruppo Saccarifero Veneto (herefter benævnt »GSV«).

16. Cavarzere og SIZ har afhændet deres fabrikker helt eller delvist til selskabet Industria Saccarifera Italiana Agro-Industriale SpA (herefter benævnt »ISI«).

17. Ved ministerielt dekret af 11. august 1986 [12], udstedt til gennemførelse af artikel 25 i forordning nr. 1785/81, blev kvoterne for GSV for sukkerproduktionsåret 1986/1987 ændret for at tage højde for nedsættelsen af koncernens produktionskapacitet. Ud af 322 550 tons, GSV var tildelt som A-kvote ved ministerielt dekret af 22. april 1986 [13], blev 257 330 tons overført til ISI. Som B-kvote blev 50 890 tons ud af 60 070 tons overført til sidstnævnte selskab.

18. Cavarzere og Saccarifera anlagde sag ved den regionale forvaltningsdomstol til prøvelse af det ministerielle dekret af 11. august 1986. Selskaberne gjorde bl.a. gældende, at dekretet var blevet udstedt efter den frist, der i fællesskabsbestemmelserne var fastsat for overførsler af kvoter.

19. Cavarzere og Saccarifera anfægtede også det ministerielle dekret af 27. februar 1987 (offentliggjort den 16.3.1987) [14], hvorved kvoterne for produktionsåret 1987/1988 blev fastsat. Ved dekretet skete der ingen ændring af de kvoter, GSV ved dekretet af 11. august 1986 var blevet tildelt for det foregående produktionsår, mens der skete en forhøjelse af kvoterne for konkurrerende virksomheder. Cavarzere og Saccarifera gjorde gældende, at fristerne ikke var blevet overholdt, og at de mængdemæssige begrænsninger, der efter fællesskabsbestemmelserne er fastsat for, at »handlebeføjelsen« ved tildelingen af kvoter kan anvendes, var blevet overskredet.

20. Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio afsagde frifindelsesdom i de sager, der

12 — GURI nr. 191 af 19.8.1986.

13 — GURI nr. 102 af 5.5.1986.

14 — GURI nr. 62 af 16.3.1987.

var anlagt til prøvelse af de ministerielle dekreter af 11. august 1986 og 27. februar 1987 [15].

21. I øvrigt udstedtes der med hjemmel i Rådets forordning (EØF) nr. 1107/88 af 25. april 1988 om ændring af forordning nr. 1785/81 [16] et ministerielt dekret af 30. juni 1988 [17] om anvendelse af den »handlebeføjelse«, medlemsstaterne er tillagt. Ved dekretet blev sukkerproduktionskvoterne for produktionsåret 1988/1989 tildelt, og produktionskvoterne for Cavarzere og Saccarifera blev nedsat. Ved dom nr. 1245/91 afsagt af Tribunale Amministrativo Regionale blev dekretet annulleret, idet fristen for at udøve »handlebeføjelsen« med hensyn til kvoter, jf. artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 1785/81, var udløbet, da dekretet blev udstedt.

22. De tre ovennævnte afgørelser afsagt af Tribunale Amministrativo Regionale er alle blevet appelleret til Consiglio di Stato's tvistemålsafdeling. Den har forelagt seks præjudicielle spørgsmål for Domstolen. Jeg vil behandle dem et efter et.

Det første spørgsmål: Er den frist, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 193/82 for, at en medlemsstat kan udøve sin »handlebeføjelse«, jf. artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 1785/81, præklusiv?

23. Den udsvingsmargen, som medlemsstaterne råder over i medfør af artikel 25 i forordning nr. 1785/81, blev bekræftet ved artikel 1, stk. 4, i forordning nr. 934/86 [18], hvorved der kun blev foretaget mindre ændringer af ovennævnte bestemmelse i artikel 25, stk. 2. Ved forordning nr. 1107/88 blev artikel 25 hverken ændret eller ophævet, og den fandt derfor fortsat anvendelse [19]. Heraf følger, at medlemsstaterne kunne anvende udsvingsmargenen i produktionsårene 1986/1987, 1987/1988 og 1988/1989, som er de produktionsår, de for den nationale retsinstans verserende sager vedrører.

24. Fristen for at udøve denne beføjelse blev fastsat til den 1. marts i artikel 7 i forordning nr. 193/82, som opstiller en almindelig regel uden at henvise til et konkret produktionsår eller kalenderår. Som en undtagelse fra denne regel blev fristen i henhold til artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1662/86 af 29. maj 1986 [20] forlænget til den 1. juli 1986, men kun for produktionsåret 1986/1987.

15 — Domme i sag nr. 1737/87, 17/89 og 16/89.

16 — EFT L 110, s. 20.

17 — GURI nr. 187 af 10.8.1988.

18 — Jf. ovenfor i note 8.

19 — Jf. artikel 1, stk. 5, i forordning nr. 1107/88, hvori artikel 25 omtales.

20 — Forordning om fastsættelse af overgangsforanstaltninger for overførsel af kvoter i sukkersektoren (EFT L 145, s. 41).

25. De ministerielle dekreter, der anfægtes ved den nationale retsinstans, er alle udstedt *efter* den frist, der er fastsat i fællesskabsbestemmelserne. Således burde det ministerielle dekret af 11. august 1986 have været offentliggjort inden den 1. juli 1986, dekretet af 27. februar 1987, der blev offentliggjort den 16. marts 1987, burde have været offentliggjort inden den 1. marts 1987, og dekretet af 30. juni 1988, der blev offentliggjort den 10. august 1988, burde have været offentliggjort inden den 1. marts 1988.

26. Det er under disse omstændigheder, Domstolen er anmodet om at tage stilling til, om fristen den 1. marts (eller den 1.7. for 1986) er præklusiv eller »bindende«.

27. Lad mig med det samme sige, at efter min opfattelse er de nævnte frister bindende for medlemsstaterne, som derfor ikke ensidigt kan ændre dem.

28. Forsinkelser med hensyn til vedtagelsen af fællesskabsbestemmelserne har med sikkerhed givet anledning til problemer for medlemsstaterne og for de erhvervsdrivende.

29. Lad mig som eksempel nævne produktionsåret 1988/1989: Forordning nr. 1107/88 er ikke til hinder for en anvendelse af artikel 25 i forordning nr. 1785/81, en artikel, som ikke er blevet ophævet [21]. Den nye artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1785/81, som ændret ved artikel 1, stk. 5, i forordning nr. 1107/88, bestemmer:

»For produktionsårene 1988/1989, 1989/1990 og 1990/1991 og *med forbehold af* artikel 24, stk. 1a, og *artikel 25* er A-kvoterne og B-kvoterne for de sukker- og isoglucoseproducerende virksomheder lig med de kvoter, der var gældende for produktionsåret 1987/1988« [22].

30. Heraf følger, at medlemsstaterne er blevet tillagt en handlebeføjelse for produktionsåret 1988/1989, uden at fristen den 1. marts, som medlemsstaterne ikke kunne overholde, dog blev ændret.

31. Samtidig er forholdet det, at forordning nr. 1107/88 i henhold til dens artikel 2, stk. 2, først fandt anvendelse med virkning fra den *1. juli 1988.*

21 — Jf. artikel 1, stk. 5, i forordning nr. 1107/88.

22 — Min fremhævelse. Jf. også artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 934/86.

32. Der er således ikke overensstemmelse mellem sidstnævnte artikel — som medfører, at medlemsstaterne ikke kunne udøve deres handlebeføjelse for produktionsåret 1988/1989 — og den nye artikel 23, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 1785/81, som ikke er til hinder for, at artikel 25 finder anvendelse på samme produktionsår.

33. Det er imidlertid klart, at fristen den 1. marts, der er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 193/82, kun har kunnet ændres ved en fællesskabsretsforskrift, og det af følgende tre grunde: For det første havde kun Fællesskabet kompetence til at ændre datoen. For det andet indebar selve formålet med ordningen, at der måtte fastsættes en frist, som lå tilstrækkelig langt væk fra produktionsårets begyndelse. Endelig forudsætter retssikkerhedsprincippet, at de erhvervsdrivende kan forlade sig på datoen den 1. marts, som er fastsat af fællesskabslovgiver. Jeg vil nu se nærmere på hver enkelt af disse tre grunde.

34. Til den første skal jeg bemærke, at da datoen var vedtaget af Rådet, kunne den kun ændres af Rådet eller af Kommissionen på grundlag af en bemyndigelse fra Rådet. I dom af 16. januar 1979 i sagen Sukkerfabrikken Nykøbing mod Landbrugsministeriet [23] fastslog Domstolen, at:

»Da den fælles markedsordning for sukker ... også omfatter retsforholdet mellem sukkerfabrikanterne og sukkerroeavlerne, følger det heraf, at dette område i det omfang, det særligt angår sukkerproduktionen, udelukkende henhører under Fællesskabets kompetence, hvorfor medlemsstaterne ikke længere ensidigt kan gribe ind i det.«

35. Såfremt en medlemsstat ensidigt — og med tilbagevirkende gyldighed — kunne ændre den af Rådet fastsatte frist, ville det være ensbetydende med, at der ikke længere var tale om en ensartet anvendelse af den fælles markedsordning i Fællesskabet og navnlig med, at reglerne om kompetencefordelingen mellem medlemsstaterne og Fællesskabet ville blive tilsidesat.

36. Dette stemmer også med, at da forordningen om tildeling af kvoter blev udstedt for sent, nemlig efter den 1. marts, blev medlemsstaterne som en undtagelse fra artikel 7 i forordning nr. 193/82 bemyndiget til at udøve deres handlebeføjelse inden den 1. juli 1986 *i henhold til en forordning fra Kommissionen* [24]. Selve fastsættelsen af datoen er ikke på noget tidspunkt blevet delegeret til medlemsstaterne.

37. For det andet skal jeg nævne, at som Kommissionen har fremhævet [25], kan fristen den 1. marts »... forklares med, at virksomhe-

23 — Sag 151/78, Sml. s. 1, præmis 17.

24 — Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1662/86.

25 — Indlægget, s. 13 i den franske oversættelse.

derne nødvendigvis må have en frist, nærmere bestemt fra den 1. marts til den 30. juni, til at planlægge deres dispositioner«. De skal navnlig have nøjagtigt kendskab til de produktionskvoter, der er tildelt dem, således at de kan planlægge indkøbet af roer inden den 1. juli, hvor produktionsåret begynder, og undgå at producere ud over kvoten, hvilket bevirker, at sukkervirksomheden ikke længere har nogen form for prisgaranti, og at den kan blive udsat for tab.

38. Såfremt datoen den 1. marts ikke længere ligger fast, vil det forstyrre anvendelsen af den fælles markedsordning for sukker som helhed. Der kan nemlig ikke indgås kontrakter om køb af roer, uden at man kender produktionskvoterne. Således bestemmer artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 1785/81, at sukkerfabrikanterne skal give meddelelse om de sukkerroemængder, der svarer til A-kvoten, for hvilke de *før* udsåningen har afsluttet kontrakter, dvs. inden marts måned. Såfremt de pågældende leveringskontrakter ikke er afsluttet inden udsåningen, er fabrikanterne forpligtet til at betale mindst minimumsprisen for enhver sukkerroemængde, som de forarbejder [26].

39. Endelig indebærer retssikkerhedsprincippet, at kvoterne ikke ændres *efter den 1. marts*, såfremt de erhvervsdrivende ikke er blevet underrettet herom *forinden*. Dette gælder navnlig, såfremt kvoter kan overføres i ubegrænset omfang. For så vidt angår fællesskabsretsakter har Domstolen fastslået, at:

»Selv om retssikkerhedsprincippet i almindelighed forbyder, at en fællesskabsretsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvis tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt« [27].

40. Det må fremhæves, at i 1988 blev dekretet om nedsættelse af kvoterne for Cavarzere og Saccarifera udstedt dagen før (den 30.6.) produktionsåret startede (den 1.7.) og offentliggjort den 10. august, hvor produktionsåret længe havde været i gang.

41. Heraf følger, at artikel 7 i forordning nr. 193/82 og artikel 1 i forordning nr. 1662/86 var til hinder for, at Den Italienske Republik anvendte sin udsvingsmargen efter den 1. juli 1986 (ministerielt dekret af 11.8.1986) for produktionsåret 1986/1987 og efter den 1. marts for produktionsårene 1987/1988 og 1988/1989 (ministerielle dekreter af 27.2.1987 og 30.6.1988).

26 — Artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 1785/81.

27 — Præmis 11 i dom af 16.2.1982, sag 258/80, Rumi mod Kommissionen, Sml. s. 487.

Det andet og tredje spørgsmål, som jeg vil omformulere på følgende måde: »Er det med hensyn til fordeling af kvoter i tilfælde af sammenlægning eller afhændelse af virksomheder alene artikel 2 i forordning nr. 193/82, der finder anvendelse? Kan medlemsstaterne desuden samtidig anvende den 'handlebeføjelse', der er fastsat i artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 1785/81?«

42. Med disse to former for kompetence, som medlemsstaterne er tillagt, forfølges forskellige formål: I det første tilfælde at åbne mulighed for en strukturel tilpasning af forarbejdningsindustrien og dyrkningen af sukkerroer og sukkerrør i den periode, hvor kvoteordningen finder anvendelse, i det andet at drage de fornødne konsekvenser af sammenlægninger og afhændelser af virksomheder. Der anvendes forskellige fremgangsmåder: I det første tilfælde er udsvingsmargenen for Den Italienske Republik ubegrænset, såfremt der iværksættes omstruktureringsprojekter, i det andet tildeler medlemsstaten kvoterne i forhold til de sukkerproduktionskvoter, der overtages eller afstås. Der gælder forskellige fristmæssige betingelser: I det første tilfælde skal tildelingen af de ændrede kvoter ske inden den 1. marts, for at den kan finde anvendelse i det følgende produktionsår, og i det andet træder den i kraft for det løbende produktionsår, såfremt sammenlægningen eller afhændelsen sker mellem den 1. juli og den 31. januar i det følgende år.

43. En anvendelse af artikel 2 i forordning nr. 193/82 er således ikke til hinder for en anvendelse af artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 1785/81, *under forudsætning af, at betingelserne for at anvende sidstnævnte bestemmelse er opfyldt*, navnlig de fristmæssige betingelser. Jeg skal i den forbindelse bemærke, at det i artikel 25, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1785/81 præciseres, at: »Den ... nævnte grænse på 10% gælder ikke for Italien ... når overdragelsen af kvoter sker i forbindelse med projekter for omstrukturering ... *i den udstrækning, det er nødvendigt til gennemførelsen af disse projekter*« [28].

44. Heraf følger, at en medlemsstat kan gennemføre et omstruktureringsprojekt i sin sukkerindustri i medfør af artikel 25, stk. 2, i forordning nr. 1785/81 og samtidig foretage overførsler af kvoter efter en afhændelse eller sammenlægning af virksomheder, jf. artikel 2 i forordning nr. 193/82.

Det fjerde spørgsmål: Betyder den udsvingsmargen, medlemsstaterne er tillagt i henhold til artikel 25, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 1785/81, at der kan foretages en nedsættelse på højst 10% af A- og B-kvoten tilsammen, eller kan der foretages en nedsættelse på 10% af hver af de to kvoter?

45. De anfægtede dekreter er tilsyneladende ikke udstedt til gennemførelse af ovennævnte

28 — Min fremhævelse.

bestemmelse. Selv om Consiglio di Stato ikke har givet en nærmere begrundelse, har den dog fundet, at besvarelsen af spørgsmålet ikke var irrelevant med henblik på afgørelsen af den tvist, der er indbragt for den.

Det femte spørgsmål: Hvilken kvote skal medlemsstaterne anvende som grundlag for beregningen af udsvingsmargenen på 10%? Er det den, der er angivet i det oprindelige dekret om tildeling eller den, der fremkommer efter eventuelle yderligere tildelinger eller tildelinger, der er overført fra foregående år, og med eventuelle nedsættelser som følge af sukkermængder, der ikke er fremstillet?

46. Lad mig blot fastslå, at artikel 25, stk. 2, første afsnit, bestemmer, at »medlemsstaterne kan nedsætte A-kvoten og B-kvoten for hver sukkerproducerende ... virksomhed ... med en mængde, som ... ikke overstiger 10% af enten den A-kvote eller den B-kvote, som er fastsat for dem i overensstemmelse med artikel 24«. Anvendelsen af den disjunktive konjunktion »eller« viser, at »... margenen på 10% for A-kvoten beregnes på grundlag af A-mængden og for B-kvoten på grundlag af B-mængden« [29].

48. Det følger af artikel 25, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 1785/81, at margenen på 10% i hvert enkelt tilfælde beregnes af A-kvoten eller B-kvoten efter de betingelser, der er fastsat i artikel 24. Margenen er således baseret på den nationale afgørelse om fordeling af A-basismængder og B-basismængder mellem de sukkerfabrikanter, der er etableret på statens område. I mangel af andre oplysninger skal statens handlebeføjelse ikke udøves på den *teoretiske kvote*, men på den kvote, der *faktisk* er tildelt den pågældende virksomhed. Der er således intet til hinder for, at medlemsstaten tager hensyn til yderligere tildelinger, der er overført fra foregående år, eller at nedsætte basiskvoten med de sukkermængder, der ikke er fremstillet.

Det sjette spørgsmål: Hvad skal der forstås ved »projekter for omstrukturering«? Skal det være projekter på nationalt niveau, eller kan området territorialt være mindre?

47. For det andet må A-kvoterne og B-kvoterne ikke blandes sammen. Som jeg allerede har nævnt, er de omfattet af forskellige ordninger [30], og de er ikke fungible.

49. Dette spørgsmål har stor interesse i Italien, fordi det kun er »i forbindelse med projekter for omstrukturering af

29 — Kommissionens indlæg, punkt 12.

30 — Jf. artikel 24 i forordning nr. 1785/81.

sukkerroe- eller rørsukkersektoren eller sukkersektoren i det pågældende område ...« [31], at medlemsstaten kan foretage ubegrænsede overførsler.

50. Efter min opfattelse følger det af selve ordlyden af artikel 25, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1785/81 — og det bekræftes i fjortende betragtning til forordningen — at de pågældende projekter skal vedrøre en region eller et geografisk område, der er specifikt afgrænset, idet jeg dog må præcisere, at de pågældende projekter naturligvis skal vedrøre sukkerfabrikanter.

51. Sammenfattende skal jeg herefter foreslå, at Domstolen kender følgende for ret:

»— Artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 193/82 af 26. januar 1982 om almindelige regler for overførsel af kvoter i sukkersektoren og artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1662/86 af 29. maj 1986 om fastsættelse af overgangsforanstaltninger for overførsel af kvoter i sukkersektoren skal fortolkes således, at en medlemsstat ikke ensidigt kan ændre den frist, der i de nævnte retsforskrifter er fastsat med hensyn til medlemsstaternes udøvelse af den 'handlebeføjelse', der er fastsat i artikel 25 i Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker.

— En anvendelse af artikel 2 i forordning (EØF) nr. 193/82, hvorefter A- og B-kvoterne kan ændres i tilfælde af sammenlægning eller afhændelse af sukkervirksomheder, er ikke til hinder for, at den handlebeføjelse, medlemsstaterne er tillagt i henhold til artikel 25 i forordning (EØF) nr. 1785/81, anvendes, endog samtidig og over for den samme virksomhed, idet de særlige betingelser for at anvende hver af disse bestemmelser dog skal overholdes.

— Artikel 25, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 1785/81 skal fortolkes således, at medlemsstaterne kan nedsætte såvel A-kvoten som B-kvoten med indtil 10%.

31 — Artikel 25, stk. 2, andet afsnit.

— Den udsvingsmargen på 10%, der er fastsat i artikel 25, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1785/81, vedrører de kvoter, der *faktisk* er tildelt virksomheden, dog under hensyntagen til eventuelle ændringer, der er indtrådt efter den nationale afgørelse om fordeling af kvoterne.

— Begrebet 'projekt for omstrukturering' som omhandlet i artikel 25, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 1785/81 vedrører en omstrukturering i en region eller et geografisk område, der er specifikt afgrænset.«